

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/202/2020                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 4113207990                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.07.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Soňa Mesiarkinová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:4113207990.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu A. Y., bytom U. Z. XXX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova trieda 49, 949 01, proti žalovanej Slovenskej kancelárii poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, v mene a na účet ktorej zo zákona koná Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 33.193,93 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14C/148/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. júla 2019 sp. zn. 25 Co/185/2018, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej aj odvolací súd) rozsudkom z 31. júla 2019 sp. zn. 25 Co/185/2018 rozsudok Okresného súdu Nitra z 2. januára 2018 č.k. 14C/148/2013- 334 (ďalej aj súd prvej inštancie) v napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť za žalobcu poškodenej U. Q. sumu 13.277,57 €, poškodenému M. Q. sumu 9.958,18 € a poškodenej V. Q. sumu 9.958,18 €, ktoré im boli priznané rozsudkom Okresného súdu Nitra zo 16. marca 2010 č. k. 15C/56/2002-991 právoplatným a vykonateľným 20. marca 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra z 29. novembra 2011 sp. zn. 7Co/147/2010, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

1.1. Odvolací súd uviedol, že predmetom konania v danom spore je nárok žalobcu, ktorým sa domáha voči žalovanej uloženia povinnosti nahradiť za žalobcu poškodenej U. Q. sumu 13.277,57 €, poškodenému M. Q. sumu 9.958,18 € a poškodenej V. Q. sumu 9.958,18 €, ktoré im boli priznané rozsudkom Okresného súdu Nitra zo 16. marca 2010 č. k. 15C/56/2002-991 právoplatným a vykonateľným 20. marca 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 29. novembra 2011 sp.zn. 7Co 147/2010. Zo zisteného skutkového stavu mal za nesporné, že žalobca bol rozsudkom

Okresného súdu Nitra zo dňa 12. apríla 2002 sp. zn. 3T/7/2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. októbra 2010 sp. zn. 4To/146/2000 uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona. Žalobca dňa 7. júla 1999 o 17,30 hod. medzi obcami Čechynce a Malý Cetín riadil osobné motorové vozidlo, pričom v mierne pravotočivej zákrute neprispôobil rýchlosť svojim schopnostiam, povahe a stavu vozovky, poveternostným podmienkam, v dôsledku čoho prešiel do protismeru, kde sa čelne narazil do osobného motorového vozidla, následkom čoho vodič (Š. Q.) a jeho dvaja spolujazdci (R. F. a M. F.) utrpeli zranenia, na následky ktorých na mieste dopravnej nehody všetci traja zomreli. Motorové vozidlo, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, a ktoré viedol žalobca, bolo zákonne poistené v Slovenskej poisťovni, a.s. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 16. marca 2010 č.k. 15C/56/2002-991 právoplatným a vykonateľným dňa 20.03.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra zo dňa 29. novembra 2011 č. k. 7Co/147/2010-1015 zaviazaný zaplatiť poškodeným U., M. a V. Q. celkovo sumu 33.193,93 € titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej tým, že v dôsledku konania žalobcu pri dopravnej nehode zomrel ich manžel a otec Š. Q..

Žalobca v žalobe tvrdil, že žiadal žalovanú, aby za neho zaplatila poškodeným sumy, na ktoré bol zaviazaný, čo žalovaná odmietla z dôvodu, že náhrada nemajetkovej ujmy nespadá do poistného krytia určeného vyhláškou č. 423/1991 Zb.

1.2. Súd prvej inštancie žalobu zamietol dôvodiac tým, že pojem škoda podľa vyhlášky č. 423/1991 Zb. nie je možné vykladať tak, že táto zahŕňa aj nemajetkovú ujmu pozostalých po obeti dopravnej nehody, keďže eurokonformný výklad vyhlášky č. 423/1991 Zb. je neaplikovateľný.

1.3. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, prevádzkovateľ a vodič motorového vozidla, na ktorého sa vzťahuje zákonné poistenie (ďalej len "poistený"), má právo, aby poisťovňa za neho nahradila v rozsahu a vo výške podľa osobitných právnych predpisov poškodeným uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla inému

a) na zdraví alebo usmrtením.

1.4. Podľa § 7 ods. 1 prvá veta vyhlášky č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu platí poisťovňa poškodenému; poškodený však nemá právo na plnenie proti poisťovni, s výnimkou prípadov uvedených v § 3 ods. 4, § 8 a § 9 ods. 2.

1.5. Podľa § 28 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, právne vzťahy vzniknuté zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla do 31. decembra 2001 sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov.

1.6. Odvolací úd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, z vykonaného dokazovania však vyvodil nesprávny právny záver. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku, či pojem škoda podľa vyhlášky č. 423/1991 Zb. zahŕňa aj nemajetkovú ujmu pozostalých po obeti dopravnej nehody. Pri riešení tejto otázky vychádzal zo záveru, že eurokonformný výklad vyhlášky č. 423/1991 Zb. je neaplikovateľný, keďže táto bola účinná v čase, keď Slovenská republika nebola členom Európskej únie, a iným, ako eurokonformným výkladom nie je možné dospieť k záveru, že pojem škoda podľa vyhlášky č. 423/1991 Zb. zahŕňa aj nemajetkovú ujmu pozostalých po obeti dopravnej nehody.

1.7. Odvolací súd poukázal na to, že základnou podmienkou preto, aby poisťovňa za poisteného nahradila poškodenému nároky na náhradu škody je skutočnosť, že poistený za škodu zodpovedá. Podľa § 3 ods. 1 uvedenej vyhlášky ide o zodpovednosť za škodu uplatnenú a preukázanú poškodeným spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v rozsahu a vo výške podľa osobitných právnych predpisov. V danej veci súd v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15C/56/2002 v právoplatnom rozhodnutí ustálil zodpovednosť žalobcu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a jeho povinnosť zaplatiť pozostalým náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku usmrtenia ich blízkej osoby pri dopravnej nehode spôsobenej žalobcom. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca má právo, aby uvedenú povinnosť za neho splnila poisťovňa zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keďže ide o nárok na náhradu škody spôsobenej

prevádzkou motorového vozidla inému usmrtením podľa § 3 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb. Navyše pojem škoda nie je priamo definovaný ani v ustanoveniach vyhlášky č. 423/1991 Zb. ani v ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že pod pojem škoda je možné zahrnúť aj nároky nehmotného charakteru však možno vyvodíť z ustanovenia § 444 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa odškodňujú bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, čo sú nároky nehmotného charakteru. Preto nie je možné jednoznačne vylúčiť záver, že pojem “škoda spôsobená usmrtením” zahŕňa aj nemajetkovú ujmu spôsobenú pozostalým po obeti dopravnej nehody. Naopak podľa názoru odvolacieho súdu sa k tomuto záveru je potrebné prikloniť a to aj bez aplikácie eurokonformného výkladu citovaného ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb.

1.8. Odvolací súd však dodal, že hoci novelizácie zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, boli prijaté ako výsledok transpozície smerníc Rady a Európskeho parlamentu upravujúcich poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, nie je možné prijať záver o neaplikovateľnosti eurokonformného výkladu na ustanovenia právneho predpisu, ktorý bol v našom právnom poriadku účinný pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie. Naopak podľa názoru odvolacieho súdu v súčasnosti sú súdy vždy povinné pri rozhodovaní sporov prihliadať na princípy práva EÚ a to aj pri aplikácii predpisov účinných pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie. Osobitne pri výklade takých ustanovení právnych predpisov, ktorých znenie bolo v čase pred našim vstupom do EÚ aj po ňom rovnaké. V tomto smere odvolací súd poukazuje na obsahovú totožnosť znenia ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb. a ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., z ktorej vyplýva, že zákonodarcu ani v rámci transpozície smerníc Rady a Európskeho parlamentu nemal potrebu zmeniť znenie právneho predpisu tak, že konkrétne uvedie nielen povinnosť poisťovne nahradiť za poisteného (predtým prevádzkovateľa motorového vozidla) uplatnené a preukázané nároky poškodeného na náhradu škody, ale aj nemajetkovej ujmy. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb. sa má vykladať v tom zmysle, že zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla pokrýva aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode. Preto, ak je prevádzkovateľ či vodič motorového vozidla, na ktorého sa vzťahuje zákonné poistenie, povinný zaplatiť pozostalým obete dopravnej nehody nemajetkovú ujmu, navyše za okolností, podľa ktorých mu uvedená povinnosť bola uložená súdnym rozhodnutím, má zároveň právo, aby aj túto škodu za neho poškodeným uhradila poisťovňa.

2. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) videl v tom, že odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a ďalej aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď mal za to, že súd sa nevysporiadal s jeho námietkou o premlčaní nároku, ktorú mal vzniesť žalobca. V ďalšom poukázal na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré definoval pojem škody s tým, že nemajetková ujmy pozostalých po obetiach dopravných nehôd nie je a nemôže byť s pojmom škoda stotožnená. Poukázal na dátum poistnej udalosti a zastával názor, že zahrnutie nemajetkovej ujmy do pojmu škoda je možné až pod vplyvom nepriameho účinku smerníc, čo je logicky možné až po vstupe do Európskej únie. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP odôvodnil tým, že odvolací súd zastával názor, že eurokonformný výklad je možné použiť aj na výklad predpisu vyhlášky č. 423/1991 Zb., ktorá bola účinná v období od 1. januára 1991 t. j. v období, kedy Slovenská republika nebola ani len členom únie (stala sa ním až od 1. mája 2004). Preto otázka či je možné použiť eurokonformný výklad pri udalosti, ktorá nastala 7. júla 1999 (dopravná nehoda) a na poistné krytie sa vzťahoval predpis, ktorého účinnosť bola mimo pôsobenia Slovenskej republiky v Európskej únii. Táto otázka ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu podľa názoru dovolateľa nebola vyriešená. Navrhol preto rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho navrhol ako neprípustné odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Poukázal na to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu došlo k vyriešeniu

právnej otázky, ktorú nastolil dovolateľ a to prijatím rozhodnutia dovolacieho súdu 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016 do Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 8/2018 pod č. R 61/2018. Odkazy na predchádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu preto považoval za účelové a nedôvodné. Mal za to, že odvolací súd odôvodnil svoj rozsudok presvedčivo, a poukázal na to, že žalovaný v priebehu celého konania nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil, že realizoval svoje právo dané mu § 10 ods. 4, písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. a teda, že poistné plnenie odmietol.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6. Dovolateľ v prvom rade vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď vytýkal obom súdom nedostatočné odôvodnenie rozsudkov.

7. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, a dodáva, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre záver, že (ne)odôvodnenie rozsudku spĺňa atribúty, ktoré sa týkajú výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

9. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním (ustálením skutkového stavu) prvoinštančným súdom, nemožno považovať za neodôvodnený. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil odvolací súd a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

10. Žalovaný v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola v praxi dovolacieho súdu dosiaľ riešená.

11. Žalovaný namietal, že odvolací súd zastával názor, že eurokonformný výklad je možné použiť aj na výklad predpisu vyhlášky č. 423/1991 Zb., ktorá bola účinná v období od 1. januára 1991 t. j. v období, kedy Slovenská republika nebola ani len členom únie (stala sa ním až od 1. mája 2004). Preto otázka, či je možné použiť eurokonformný výklad pri udalosti, ktorá nastala 7. júla 1999 (dopravná nehoda) a na poistné krytie sa vzťahoval predpis, ktorého účinnosť bola mimo pôsobenia Slovenskej republiky v Európskej únii, ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu podľa názoru dovolateľa nebola vyriešená.

12. Tento názor dovolateľa však je v priamom rozpore s obsahom rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré predstavujú najneskôr od roku 2018 ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

13. Dovolací súd uvádza, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia dovolacieho súdu, ktoré sa konalo 9. októbra 2018, bol schválený na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) aj rozsudok najvyššieho súdu z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, ktorý bol publikovaný v Zbierke č. 8/2018 pod č. R 61/2018 s nasledovnou právnou vetou : „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná“.

13.1. V tomto rozhodnutí dovolací súd vysvetlil, že pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože zákon, o ktorom je reč, bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú aj nemajetkovú.

Právny názor, vyjadrený v judikáte R 61/2018 je potrebné aplikovať aj na daný prípad, Dovolací súd na vysvetlenie tohto konštatovania pripomína, že už v niektorých svojich skorších rozhodnutiach (8 MCdo 4/2014, 3 Cdo 233/ 2015, 3 Cdo 223/2016) vyjadril právny názor, podľa ktorého nový (judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný) právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného retroaktívneho pôsobenia právnych noriem.

13.2. Dovolací súd na záveroch prijatých v citovanom rozhodnutí zotrval v mnohých ďalších rozhodnutiach napr. sp. zn. 1Cdo/179/2017, 2Cdo/41/2018, 3Cdo/230/2017, 4Cdo/91/2018, 5Cdo/178/2018, 6Cdo/143/2017, 7Cdo/65/2018, 8Cdo/6/2018, 8Cdo/268/2019 a 4Cdo/188/2019, 9 Cdo /67/ 2020. Tento záver bol vyhodnotený ako ústavne konformný a udržateľný aj ústavným súdom v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 474/2016, III. ÚS 646/2015, I. ÚS 206/2015 či II. ÚS 847/2016.

14. Ak dovolací súd vysvetlil a v ustálenej rozhodovacej praxi prijal záver, že pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, je zrejmé, že tento sa vzťahuje i na výklad zákona, ktorý mu predchádzal (výklad vyhlášky č. 423/1991 Zb.), keď rovnako zákon č. 381/ 2001 Z. z. bol platný a účinný v čase pred prijatím Slovenskej republiky ako člena do Európskej únie.

15. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene tvrdí dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, majúci za to, že odvolací súd prijal právny záver

v otázke, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Naviac odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí s poukazom na prax dovolacieho súdu prijal správny právny záver.

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, (ani v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ani § 421 ods.1 písm. b/ CSP) preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.